

„Rimti grybų reikalai“

Scenarijus

(Pagal Justino Marcinkevičiaus „Grybų karą“)

DAINA. „Ei tai vija“

Ei tai vija pinavija čia visą dieną grybais lyja
Visą dieną nuo pat ryto čia grybai krito krito vis
Ei tai vija pinavija čia visą dieną grybais lyja
Visą dieną lyja lyja kapt kapt kapt kapt kapt

Kai lietus nustojo lijęs pražydėjo čia
Pražydėjo pinavijos nuostabiam miške

Tam miške išdygo grybų bum bum bum bum bum bum
Šimtas trisdešimt sodybų bum bum bum bum bum bum

Ei tai vija pinavija čia visą dieną grybais lyja
Visą dieną nuo pat ryto čia grybai krito krito vis
Ei tai vija lyja lyja grybais lyja čia

Kai lietus nustojo lijęs pražydėjo čia
Pražydėjo pinavijos nuostabiam miške

Tam miške išdygo grybų šimtas trisdešimt sodybų šitame miške
Tam miške išdygo grybų šimtas trisdešimt sodybų nuostabiam miške tai va

MUSMIRYTĖS: Šitų grybų Pulkaunykas
 Buvo storas Baravykas.
 Jis ūsus po beržu raitė
 Ir grybus nuo kelmo skaitė.
 Jo žmona – riebi paliepė –
 Savo vyrui kartą liepė:

SKAMBA MUZIKA J. S. Bachas „Tokata d-moll“

PALIEPĖ: Nors tave ir žmonės giria,
 Bet esi netikęs, vyre!
 Viso miško grybų gėdai-
 Kaip tu savo žmoną rėdai?
 Štai šį rytą dvi ruduokės
 Iš manęs po krūmu juokės:
 Pažiūrėkit, koks sijonas–
 Nei jis baltas, nei raudonas.
 Skrybėlaitė nemadinga.....
 Ach, kokia aš nelaiminga...
 Koks tu grybų Pulkaunykas,
 Jei per dieną riogsai dykas?
 Eik, sakau, greičiau į karą
 Ir parnešk man šilko skarą...

DAINA „Eik, sakau“

Pažiūrėk, kaip aš atrodau,
O juk tavo aš žmona.

Šito miško karalienė
Tai kur skara, šilko skara?

Eisi tu!

- Ne neinu !

Aš tau griežtai liepiu!

Eisi tu!

- Ne neinu!

Aš trokštu tų šilkų!

Eisi tu!

- Ne neinu!

Ir ką gi aš girdžiu gal nori namuose karo? !

Gal jau galima būt liautis?

Pykčių tų tikrai gana!

Eik parneši šilko skarą

Ir namuose vėl bus taika

Eisi tu!

- Ech einu...

Matai, juk nesunku

Eisi tu!

- Jau einu

Taip noriu tų šilkų!

Eisi tu, eisi tu!

Kariuomenę renku ei grybai- į mūšį!

MUSMIRYTĖS: Baravykas kad supyko,
O supykęs– kad suriko:
Trenkė kumštimi į pušį

BARAVYKAS: Grybai, eisime į mūšį!
Ką sutiksim- tą užpulsim.
Ką pagausim- tą prikulsim.

MUSMIRYTĖS: Oi kas bus? Oi kas bus?
Renka mūšin jau grybus!

PINAVIJOS: Tai bus mūšis!
Tai bus mūšis!

SKAMBA MUZIKA. Trimitavimas

LEPŠIS: Ką jis daro? Ką jis daro?
Aš visai nenoriu karo
Man ir taip supuvo kotas,
O be to, esu pilvotas.

LEPŠIENĖ: Aišku, mano vyro stotas
Karui pernelyg pilvotas.
Reik pirma pasimankštinti,
Kruopomis pasimaitinti.

LEPŠIS: Kaip aš diržą apsijuosiu?
Kaip aš eisiu? Kaip dainuosiu?

KAZLĖKAS: Ei, drauguži, aš paguosiu,
Dainą su tavim dainuosiu.

DAINA. „O kam karai...“

O kam karai, jeigu gulėt namuos gerai,
Čia traumų rizika menka, garuoja kvepianti kava.
O kam kariaut, jei galime visi draugaut,
O užgaidas svečių žmonių tevykdo vyrai su kaupu.

Kartą baravykui jo riebi žmona
Garsiai kad suriko, kur gi jos skara.
Ir mūšį jis tuojau paskelbė,
Sakykit, bet prie ko čia aš?
Kariauti juk visai nenoriu
Eisiu geriau kur akys ves.

MUSMIRYTĖS: O paliegėlis bobausis
Šitaip tarė pasiklausęs:

BOBAUSIS: Aš girdėjau, kaip paliepė
Vyriui eit į karą liepė.
Eik, ji, sako, mano vyre,
Ir užimki visą girią.
Būsiu girios Karalienė
Aš, – Ponia Baravykienė.

SKAMBA MUZIKA. L. Bokerini „Menuetas“

BOBAUSIS: Baravykas ir paklausė.

KAZLĖKAS: Ką tu čia plepi, Bobausi!
Koks tu vyras... Pašlemėkas!
Nors mane žmona ir bara
Aš vis tiek einu į karą.

KAZLĖKIENĖ: Pasibarsiu dar labiau.
Niekur neisi. Aš sakau.
Kiauras stogas ir langai
Braška jau labai senai.

KELMUTIS: Ir gerai darai, Kazlėke!-
Išsirovęs storą pušį,
Aš taip pat einu į mūšį.

KELMUTIENĖ: Niekur neisi tu, pipire!
Jau geriau rytoj iš ryto
Paieškotum kelmo kito.
Mūsų didelę šeimyną
Šitas vos beišmaitina.
Judink kojas jau, Kelmuti!
Marš į girią tik, vyruti!

ŠOKIS. „Gransveras“

KAZLĖKAS: Neklausyk, bičiuli mano!
Ką tos bobos beišmano!
Jau geriau nusiraminki
Ir žvejoti pamėginki.

KAZLĖKIENĖ: Kiek žvejybon bekeliauji,
Nieko ten tu nepagauni.
Eisiu Maximon tuojau,
Kimba ten tikrai geriau.

DAINA A. Bražinskas „Žvejo dainelė“

Jeigu kam žvejyba rūpi,
Aš šiandien pasakyt galiu,
Kad aplankiau daugybę upių
Ir ežerų plačių, gilių.
Esu daug matęs, daug regėjęs,
Bet pasigirti ne mėgėjas.

Meškeriojau nuo pat ryto
Ir tuščiomis grįžau vėlai.
Staiga į valtį atsirito
Penki didžiausi šapalai.

Esu daug matęs, daug regėjęs,
Bet pasigirti ne mėgėjas.

Pernai rudenį pakliuvo
Pusanetro metro ešerys.
Namo parnešus, vargas buvo, -
Netilpo niekaip pro duris.

Esu daug matęs, daug regėjęs,
Bet pasigirti ne mėgėjas.

Kartą pagavau aš lydį, -
Net ir dabar sapne regiu.
Sėkmės kaimynai man pavydi,
Užtat vadina melagiu.

Esu daug matęs, daug regėjęs,
Bet pasigirti ne mėgėjas.

MUSMIRYTĖS: O gražuolė Ūmėdėlė
Vestuves tą dieną kėlė.
Ir nelemtą karo žinią
Ji išgirdo per kaimynę.
Kad suspigo Ūmėdė:

ŪMĖDĖ: Ach, nualpsiu
Kur kėdė?

RAUDONIKIUKAI: Oi atsargiai Ūmėdėle
Atsiremk į minkštą kėdę

Mes surinkę nuo pušų
Duosim tau rasos lašų.
Sustiprėki, atsigauki
Ir į vestuves keliauki.

DAINA. L. Remeikienė „Paukštis ir žuvytė“

Giliam danguje virš aukščiausių kalnų aš gyvenu.
Ir miestams, ir aikštėms mojuoju aiškiai galingu sparnu.
Jaučiu vėjo jėgą, per lietų ir sniegą blaškausi, negaila sparnų,
Tik širdį suspaudžia, iš didelio aukščio kai upėn žvelgiu.
Ji tokia maža graži, bet vandeny.
Mosteliu sparnu ir štai arčiau, arti.
Bet vandens banga neleis mums susitikt.
Sakyk, ką gi man dabar daryt?

Paukštis pamilo žuvytę, tai bent...
Paukščio sparnai dideli, o ji nuostabi vandeny.
Paukštis pamilo žuvytę, tai bent...
Meilė svaigina ir supa, bet kur gi, kur jie gyvens?

Giliam vandeny, kur tiek daug paslapčių, aš gyvenu
Taip tyliai be žodžių sapnuoju grožį snieguotų kalnų.
Plaukiu pasroviui ir blaškausi prieš srovę, negaila jėgų,
Tik širdį suspaudžia, prie kranto priplaukus, kai paukštį regiu.
Jis galingas ir stiprus, bet danguje.
Noriu pamatyt, blaškaus vandenyje.
Mostelk sparneliu, atskrisk arčiau, arti.
Sakyk, ką gi tu dabar jauti?

Paukštis pamilo žuvytę, tai bent...
Paukščio sparnai dideli, o ji nuostabi vandeny.
Paukštis pamilo žuvytę, tai bent...
Meilė svaigina ir supa, bet kur gi, kur jie gyvens?

MUSMIRYTĖS: O tuo tarpu karo žinią
Vėjas paskleidė pušyne
Ir, išgirdę karo gandą
Žvėrys baisiai išsigando

VILKAS: Sako grybai ruošias mūšiui
Ar girdėjai meškos guolį
Jau kažkas nakčia užpuolė

LAPĖ: Negirdėjau tos žinios

VILKAS: Tai paklausk, tada meškos

DAINA. „Meškos lopšinė“

Gaubia naktį sniegas
Tyliai plaukia miegas
Tai miegok mažyli ir tu
Jau užmigt suspėjo

Net lokiai baltieji
Tai miegok su jais ir tu

Plaukiame ant ledo
Ji kaip laivas neša
Migloje per jūras visas
Ir mieli kaimynai
Dideli žvaigždynai
Naktį uždega šviesas

VILKAS: Einam tartis pas grybus

LAPĖ IR MEŠKA: Varge, varge kas čia bus!

ŠOKIS. „Letskis“

VILKAS: Nusišėrę mūsų kailiai.
Ir pilvai visai sunykę...

LAPĖ: Ponas grybų Pulkaunyke!
Atgabensim šilko skarą-

LAPĖ ir MEŠKA: Prašom atidėti karą!

BARAVYKAS: Ne,-
Jau pulkus antai rikiuoju-
Pasiduokite geruoju.

PALIEPĖ: Taip, teisingai, mano vyre!
Mes kariaujam už teisybę.
Marš į mūšį, mano grybe!
Eik, priimk karių paradą:
Grybai šaukia savo vadą...

SKAMBA MUZIKA. *Trimitavimas*

BARAVYKAS: Ant šaknies pasilypėsiu
Ir karius skaičiuot pradėsiu
O kad skaičiaus nepamirščiau
Tai skaičiuosiu juos ant pirštų:
Vienas šleivas, du kreivi,
Keturi- pusiau gyvi.
Penktas- mažas ir kuprotas,
O šeštam- įlūžęs kotas.
Septyni- visai seni...
Kokia armija šauni!

UMĖDĖ: Ach, nualpsiu
Kur kėdė?
Ach, nualpsiu
Kur kėdė?

SKAMBA MUZIKA. *Trimitavimas ir iš karto „Kariškas vaizdelis“*

Musmirytės: O ant kupsto grybų žvalgas

I visas puses tik žvalgos
Jis ūmai kad šoko bėgti,
O pribėgęs ėmė rėkti:

ŽVALGAS: Grybai, slėpkitės greičiau!
Aš grybautojus mačiau...

DAINA. „Uždarymas“

Kada rudenį tyliai vis krinta, vis byra..
Grybai sukyla, prabyla daina.
Ir akys neramios kažko ieško nedrąsiai.
To priežastis tik viena, grybus aplanko kova.

Tik kovoti teko jiems jau neilgai!
Grybautojų pabiro pilnas miškas
Ir slepiasi grybukai labai jau apdairiai.
Ei grybai, jau baigti visi karai!
Kas duobę pasikapstė va tenai,
Po lapais išsikapstė, prigludo po lepšiu,
Po krūmu susiraitė, drebjė net labai.
Perpus iš pykčio lūžo: ai ai ai!
Aikštelėn tuo tarpu atlėkė smagus būrys vaikų.
Paliepę apžiūrėję sviedė šalin.
Pasakė mokiniai: sugedus ji seniai!
Ir baigėsi tada visi karai!
Pagaliau vėl taika, pagaliau vėl ramybė.
Mūšio dūmas jau kaip rūkas išgaravo!
Gyvensime laimingai ir taikiai, ir džiaugsmingai,
Ir šitaip tęstis gali amžinai.
Gali tęstis taip, gali tęstis taip!
Gyvensime laimingai ir taikiai, ir džiaugsmingai,
Ir šitaip tęstis gali amžinai!

Scenarijų parengė Kupiškio Povilo Matulionio progimnazijos
Skapiškio skyrius mokytojos Nijolė Bagdonavičienė ir Sandra Guginienė